

Linefiskere den samme Bestyttelse som Drivnetfiskere, være til megen Gavn for vore Fiskere. Medens de andre Nationers Fiskere nemlig foruden Slæbevaad, der særlig ere bestemte til at fange Fladsfisk, endvidere til Makrel- og Sildefangst benytte Drivnet 3: lange, 1 à 2 Favne dybe Net, der holdes staaende lodret tæt under Vandfladen, ofte strække sig i en Længde af over $\frac{1}{4}$ Mil og drive med Vaaden, fastgjorte med den ene Ende til denne, bruge vore Fiskere saagodtsom ubelukkende at fiske med Vasker 3: lange, smækkre Liner, hvortil Kroge befastes med ca. 30 Lommers Mellemrum. Disse Liner kunne for en enkelt Vaads Bedkommende naa en Længde af indtil 3 à 4 Kvartmil, naar de ere udstrakte langs Bunden, og de ere selvfølgelig meget ubatte for at ødelægges, naar en Slæbevaadsfisker overfarer den Strækning, hvor de ere udspejndte, idet vore Fiskere med deres smaa Vaade og ringe Antal vanskelig ville kunne hindre Saa-dant. Herpaa vil imidlertid Konventionens Bestemmelser, der væsentlig gaa ud paa at hindre Overgreb fra Slæbevaadsfiskernes Side, for en stor Del raade Bod. — En anden væsentlig For-del vil det være, at ifølge Konventionens Art. 34 Sager angaaende de i samme omhandlede For-seelser og Overtrædelser skulle være offentligk-aa-tale undergivne, idet det saaledes vil blive lettere for vore Fiskere, naar de ere blevne forulempede af de Fremmede, at komme til deres Net, end naar de som hidtil skulde være henviste til at anlægge privat Spøgsmaal i et fremmed Land. Paa den anden Side vil der efter den Maade, hoorpaa Havfiskeriet, som ovenfor bemærket, drives fra vore Kyster, ikke let kunne blive Spøgs-maal om, at Konventionens Bestemmelser skulde kunne blive til Skade i nogen Henseende for vore Fiskere i Udøvelsen af deres Bedrift.

Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget skal kun bemærkes Følgende:

ad § 1.

Da Registreringen sker i et særligt Diemed og maa foretages overensstemmende med Konven-

tionens Regler, er det anset rettest at holde den aldeles adskilt fra den i Lov 13de Marts 1867 omhandlede Registrering, og det saa meget mere som formentlig kun meget faa af de Fartøier, der fra dansk Side anvendes til Fiskeri i Nordsjøen, have en Drægtighed af 20 Tons, og det saaledes vil være en Undtagelse, at et Fiskerifartøi allerede er registreret. Det Antal Fartøier, paa hvilke Foranstaltningen for Liden vilde blive at bringe i Anvendelse, kan formentlig anslaaes til 150 à 200.

ad § 2.

Da de Fiskeribaade, paa hvilke Konventionens Bestemmelser om Registrering og Mærkning ville komme til Anvendelse, hovedsagelig tilhøre ubemidlede Fiskere langs Syllands Kyst, bør det formentlig saavidt muligt undgaaes, at der hverved paaføres dem Udgifter, og det er derfor foreslaaet, at Indregistreringen og Certifikatets Meddelelse skal ske gratis, og at den første Mærkning af Fartøiet skal foregaa paa Statskassens Betøstning. Et Forbehold i saa Henseende maatte dog tages, forsaavidt Fartøierne efter de almindelige Regler ere underkastede Maaling mod Gebyrs Erlæggelse, hvilket for Liden finder Sted med Hensyn til Fartøier af over 4 Tons Drægtighed, jfr. Lov 13de Marts 1867 § 1 og Beskjendtgjørelse 26de September s. A., idet der ikke skjønnes at være nogen Grund til, at Eierne af saadanne Fartøier ved at lade dem indregistrere efter denne Lov, forinden de efter de almindelige Regler have erholdt Maalebrev, skulde kunne unddrage sig fra Erlæggelse af Maalegebyret.

ad § 3.

Med Hensyn til Straffen for Uldidestættelse af de i Hensyn til Lovforslagets § 1 givne Forskrifter har man fulgt Reglen i Loven af 21de Juni 1867. Den der givne Bestemmelse om, at de idømte Bøder skulde tilfalde Statskassen, har man i Overensstemmelse med, hvad der er almindelig Brug i Tilfælde, hvor en Lov foreskriver offentlig Politiretsbehandling, fundet det rettest ikke at optage.